

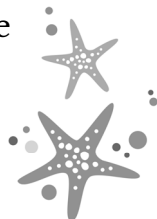

KAPITOLA 2

Nový projekt

V pondělí brzy po ránu jsem se procházela po školním hřišti se svými kamarádkami – Kájou, Meg a Ceci. Naše školní budovy jsou bílé a porostlé růžově kvetoucí buganvilií, která se pne po sloupcích a střeše. Na hřiště vrhají stín vysoké stromy. Zahrady jsou plné bujně rostoucích tropických rostlin – palem, kaktusů, jasmínů, ibišků - a také barevných ptáků. Někdy si připadám spíš jako v džungli než ve škole.

Vyprávěly jsme si, jak jsme si užily víkend. Dále jsme probíraly moji úplně první hodinu surfování. Meg a její bratr Honza mě vzali s sebou na pláž. Vypůjčila jsem si jedno z Meginých prken. Vlny byly naštěstí malé a mírné. Moc mi to nešlo, ale byla to legrace

balancovat na splašeném prkně a snažit se udržet rovnováhu.

„Týna si vedla moc dobře,“ chválila mě Meg. „Hned při první lekci se dokázala postavit.“

„Jenom jednou,“ upřesnila jsem poctivě. „Většinou jsem hned spadla.“

Protože jsem vyrůstala v Londýně, nestránila jsem tolik času ve vodě jako moje kamarádky, ale vodní sporty mě bavily a chtěla jsem se je naučit. Zejména Meg ráda surfovala, plachtila, plavala a šnorchlovala.

„To je normální,“ uklidňovala mě Kája. „Chce to cvik. Za chvíli budeš na surfu jako ryba ve vodě.“

„Ryba ve vodě je Meg,“ odpověděla jsem. „V jejím podání vypadá jízda na prkně jako hračka.“

Meg spokojeností jenom zářila.

„To proto, že vyrůstala s delfíny,“ dobírala si ji Ceci. A to doslova a do písmene! Megina máma je totiž mořská bioložka a zdejší delfíny studuje. Moje kamarádky vedou zajímavý život.

Všimla jsem si nového plakátu na nástěnce u dveří do knihovny. Zastavila jsem se, abych si ho přečetla.

KLUB NOVINÁŘSKÝCH ELÉVŮ

Výzva pro žáky pátých a šestých ročníků!

Potřebujeme nadšené autory, fotografy, umělce a grafiky, kteří pomohou s přípravou prvního vydání školního časopisu.

První schůzka Klubu mladých reportérů se koná v pondělí o polední přestávce.

Nejlepší příběhy budou odměněny.

Přijďte, nebudete litovat! Už se na vás těšíme.

Marta Normanová.

„Pojďte se na něco podívat!“ vyzvala jsem kamarádky. „Bavilo by vás to? Já bych docela ráda psala příběhy pro školní časopis.“

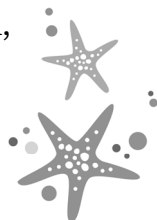
„Co je to elév?“ zeptala se Kája.

„Elév je mladý novinář, který se učí psát reportáže,“ odpověděla jsem. „Viděla jsem to ve filmu. Elékové se vždycky snaží přijít na kloub nějaké záhadě a napsat o tom putavý článek na první stranu.“

„Já žádný spisovatel nejsem,“ přiznala Meg.

„Ne, zato jsi výborná fotografka,“ ujistila ji Kája. „Kromě toho míváš geniální nápady.“

Ceci se rozesmála. „My čtyři zastaneme všechny profese. Najdou se mezi námi autoři,

fotografové, umělci i grafici. Mohly bychom si založit vlastní noviny!“

Ceci měla pravdu. Já ráda píšu a kreslím, Kája má vynikající vkus a stejně jako její matka se věnuje grafickým návrhům. Meg je výtečná fotografka a chytrá výzkumnice. Ceci přesně ví, co je zrovna v módě, a ráda organizuje. Budeme dokonalý novinářský tým.

„Měly bychom jít na tu schůzku, abychom věděly, o čem to je,“ mínila Kája.

„Nic nám v tom nebrání,“ odpověděla Meg.

A tak jsme se o polední přestávce vydaly do knihovny, kde jsme se rozvalovaly na sedacích vacích, klábosily s ostatními dětmi a čekaly na knihovnici, paní Normanovou, až nám řekne něco víc.

Knihovnu mám ve škole nejradši. Je tam spousta útulných zákoutí, kde se dá číst a odpočívat. V policích hřadují stovky knih a na stěnách visí pestrobarevné obrázky. V prvních týdnech pobytu na této škole se knihovna stala mým útočištěm. Není divu, že se zde cítím jako doma.

Přiloudalo se několik opozdílů a zaujali svá místa. Mohlo nás tu být přibližně dvacet, děvčata i chlapci, žáci pátého a šestého ročníku.

„Děkuji, že jste si udělali čas,“ přivítala nás paní Normanová. „Paní ředitelka přišla s výborným nápadem založit školní časopis vydávaný žáky. Redakční rada složená z dobrovolníků by navrhovala témata článků, pořizovala fotografie a záznamy ze sportovních utkání, dělala rozhovory se zajímavými lidmi a informovala o událostech na naší škole i ve městě.“

Zachvátilo mě vzrušení. Psát pro školní časopis bude určitě zábava.

„Časopis bude vycházet jednou za čtrnáct dní, ale první číslo nám určitě dá hodně zabrat,“ pokračovala knihovnice. „Máme dva týdny na výběr působivých témat a sepsání příspěvků vhodných ke zveřejnění. Šest žáků šesté třídy pověřím vedením redakce. Budou rozhodovat o tom, které články vyjdou a na jaké stránce budou zveřejněny. Na nich bude záležet, které materiály skončí v koši a co si schováme do dalších čísel.“

Šestáci si začali mezi sebou šeptat. Všimla jsem si Megina bratra Honzy a také Kájina nevlastního bratra Sama. Honza si něco rychle zapisoval do notesu.

Paní Normanová čekala, až všichni zase zmlknou. „Nezapomínejte, že každý článek dá

spoustu práce. Je zapotřebí řádně si připravit podklady, napsat ho, opatřit fotografiemi nebo ilustracemi, pečlivě jej zkontrolovat a odevzdat do stanoveného data. Budeme se scházet každé pondělí a čtvrtek o polední přestávce, ale možná se téhle práci budete věnovat i ve volném čase po vyučování a o víkendech.“

Několik dětí se zatvářilo zklamaně. Nechtělo se jim věnovat volný čas novinářské práci.

„Budu tady pro vás, kdybyste potřebovali poradit, ale myšlenka je taková, že zakládáme časopis, který studenti píšou pro svoje spolužáky,“ vysvětlovala knihovnice. „Mohli by se prosím přihlásit ti, které by to bavilo?“

Moje ruka vystřelila do vzduchu stejně jako ruce většiny dětí.

„Těší mě, že máte o časopis takový zájem,“ pochvalovala si paní Normanová. „Chce se někdo z vás na něco zeptat?“

Soudě podle zvednutých rukou byla otázek spousta.

„Ano, Týno?“ oslovila mě knihovnice.

„Můžeme na člancích pracovat ve skupinách?“ vyzvídala jsem. „Anebo je musíme psát jednotlivě?“

„Rozhodnutí záleží jenom na vás. Někdo bude radši psát sám, jiný zvolí spolupráci s ostatními,“ odpověděla.

Ceci, Meg, Kája a já jsme se na sebe spokojeně zakřenily. Holky troufalky budou bezpochyby prvotřídní parta.

„Kolik stránek textu musíme odevzdat?“ zájmal se Sam.

„Doufám, že první číslo bude alespoň deseti-stránkové,“ odpověděla paní Normanová. „Proto budeme potřebovat kratší i delší příspěvky. Což je odhadem půl stránky na studenta nebo dvě stránky na čtyřčlennou skupinu.“

Otázky nebraly konce. Nějaká holka ze šestky chtěla vědět, jaký typ příběhů máme psát.

„Vyberte si událost, která vás zaujala, a napište proč. Potom svou reportáž předložte k posouzení redakční radě. Jde o to, abychom pokryli veškerá témata a příspěvky se neopakovaly,“ vysvětlovala knihovnice. „Určitě mezi vámi bude spousta těch, kteří ochotně poreferují o pátečním sportovním utkání.“

Ozvalo se zahihňání a další vzrušený hovor.

„Dobře, dejme se do práce,“ vyzvala nás paní Normanová a začala nám popisovat, jak vypadá redakční práce.

Kája, Ceci, Meg a já jsme se choulily v rohu ponořeny do vážné diskuze.

Nebyly jsme jediné, kdo se rozhodl pracovat ve skupině. Druhou partu vytvořili Alex, Roman, Sam a Pepa. Z jejich vzrušeného rozhovoru jsme vyrozuměly, že by rádi psali reportáže týkající se různých druhů sportu. Další dva týmy sestavili šestáci, ale našlo se i pár dětí, které daly přednost samostatné práci.

Na druhé straně místnosti jsem zahlédla Olivii v doprovodu Šárky, Táni a Vandy. Něco si mezi sebou vzrušeně šeptaly. Olivie se mnou ve škole soupeří. Napřed jsme spolu vycházely v pohodě, ale potom jsme se začaly poměřovat. Posledních pár týdnů to mezi námi klapé, ale nikdy si nemůžu být jistá, jestli mi zase nevyhlásí válku. Byla jsem ráda, že není v naší partě.

Budoucí reportéři mezi sebou nadšeně debatovali a smáli se, a zdálo se, že každý má tuny dobrých nápadů.

I mě se zmocnilo rozechvění. Kde vzít suprový námět pro náš první příspěvek? Třeba se zadaří a uvidíme svoje jména vytištěná v časopise. Není to bezva?

